

Den ærede Ordfører siger først dette, at han vil have disse Ændringsforslag, som han altsaa ved en Afstemning har sluttet sig til, over i et Fællesudvalg for at komme til alvorligt at diskutere dem; han har ment, at det Toldudvalg, han selv har været Medlem af og har været Ordfører for, ikke har haft nogen, skulle vi sige, Mulighed for at gøre det; han mener, at vi ikke ere komne til nogen alvorlig Diskussion om disse Ændringsforslag eller om alle de Andragender, som ligge bagved, og som have begrundet disse Ændringsforslag. Den ærede Formand for Udvalget opfattede dette som en Bebrejdelse mod Udvalgets Flid, og som en god Skolemester erklærede han, at Toldklassen havde været flittig, den havde givet Møde i alle Timerne. Men det var egentlig ikke det, som den ærede Ordfører sagde; den ærede Ordfører mente derimod, at det Arbejde, vi havde gjort, havde ikke haft Betydning. Naa, jeg, som ikke kan blande mig i denne Strid mellem 2 saa store Magter, vil kun sige, at jeg maa give dem begge Ret; jeg vil sige saaledes: Toldudvalget har været overordentlig flittigt, men har ikke udrettet det allermindste; saa har jeg delt Sol og Vind lige mellem de 2 stridende Parter. Min Mening er den, som jeg ogsaa udtrykte ved 2. Behandling, at vi overhovedet ikke kunde udrette noget, thi til Behandling af disse Sager paa forsvarlig Maade krævedes der en Sagkyndighed og en Tid, som ingenlunde stod til vor Raadighed. Jeg mente derfor, at disse Ændringsforslag, disse Andragender osv. ingenlunde kunde behandles med tilstrækkelig Grundighed og med et virkeligt godt Resultat gennem et saadant Udvalg som det, vi havde, og jeg tror egentlig, at den ærede Ordfører i den Henseende har erklæret sig enig med mig. — Men det vil jeg tilstaa, at jeg forstaa aldeles ikke den ærede Ordfører, naar han dernæst henviser alle disse Ændringsforslag til Fællesudvalget, som om Arbejdet kunde gøres der. Jeg ved ikke, hvorfra den ærede Ordfører har denne Tillid til Fællesudvalget. Hvis jeg turde nævne eller blot hentyde til en anden stor Sag, som for nylig har fundet sin Afgørelse, nemlig Forslaget om den kommunale Valglov, kan jeg egentlig ikke sige, at Fællesudvalget der havde nogen egentlig velsignelsesrig Indflydelse; i Fjor var der Fællesudvalg i lange Baner om den Sag, men det kom ingen Vegne; i Aar derimod er det lykkedes ganske uden Fællesudvalg — ja, jeg kunde maaske endog saa sige næsten uden Udvalg —, idet de stærke og regerende Magter her i Tinget ere traadte

sammen udenfor Udvalget og ere komne til et Resultat i denne Sag. I og for sig var det slet ikke umuligt, kunde jeg tænke mig, at det kunde gaa med denne Sag — jeg vil dog ikke spaa derom — saaledes, som det er gaaet med den anden store Sag, saa at det maaske endte med Forhandlinger, som foregik udenfor Fællesudvalget, og som maaske dog førte til det Resultat, som man havde ønsket. I Fællesudvalget bliver jo nedsat et Underudvalg, og dette Underudvalg vil behandle Sagen. Men det vil ikke kunne udføre noget større Arbejde eller noget grundigt Arbejde, thi hvorledes skulde det være muligt, naar Toldudvalget ikke har kunnet gøre det? Jeg forstaa altsaa ikke den ærede Ordfører paa dette Punkt. Han siger, at Meningerne vare saa forskellige fra hinanden, at det var umuligt at komme til et Resultat i Toldudvalget. Jeg siger dertil: Ville da Meningerne nærme sig mere til hinanden, naar de komme i Fællesudvalg? Det er mig i Øjeblikket ganske ufatteligt.

Saa har den ærede Ordfører dernæst stillet sig paa det Standpunkt overfor Andragenderne om Beskyttelse at sige til dem — og den ærede Ordfører gjorde det med meget alvorlige og højtidelige Ord —, at nu gjaldt det, nu var Tiden inde, nu var det endelige Øjeblik kommet, hvor Sagen vilde blive afgjort, og hvor man da skulde tage sin Stilling. Han sagde, at nu gjaldt det om ikke at forlange for meget, thi det kunde da være, at de slet ikke fik noget. Det er gyldne Ord, der egne sig til Forskrift i Skolerne, især i Handelsskoler. Det er saadanne Ord som andre af den Art smukke Læresætninger: „Man lever ikke for at spise, men spiser for at leve“, eller omvendt „Man spiser for at leve, men man lever ikke for at spise“ — eller ligesom De ville. Det er saadanne smukke velklingende Ord, som egne sig godt til Forskrifter eller til slaas op i Handelslokaler og Fabrikker — maaske ikke i Sukkerfabrikker, men i andre Fabrikker — i Butikker osv., og som det kunde være meget nyttigt at have oplæbende der med Guldskrift. Men i dette Øjeblik kan jeg ikke forstaa, hvad den ærede Ordfører mener. Hans Ord ere henvendte til Repræsentanter for Handel og Industri. Men nu vil jeg gerne vide: Gennem hvilke Organer komme egentlig Henvendelser fra disse til at foreligge for Fællesudvalget? Hvorledes skulde de Folk, som nu ere viste fra Toldudvalgets Herodes til Finansministerens Pilatus, egentlig komme til Fællesudvalget? Andragenderne ere jo lig-